

Czwartek, 9 października 2008 r.

12. wzywa Komisję i Radę do ustanowienia porozumienia w duchu traktatu z Lizbony, zapewniających pełny udział Parlamentu Europejskiego w międzynarodowych negocjacjach handlowych prowadzonych przez UE;

13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz dyrektorowi generalnemu WTO.

Sposób rozwiązania problemu dotyczącego niedoboru wody i susz w Unii Europejskiej

P6_TA(2008)0473

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2008 r. w sprawie sposobu rozwiązania problemu dotyczącego niedoboru wody i susz w Unii Europejskiej (2008/2074(INI))

(2010/C 9 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 lipca 2007 r. zatytułowany „Rozwiązanie problemu dotyczącego niedoboru wody i susz w Unii Europejskiej” (COM(2007)0414) (zwany dalej „komunikatem”),
 - uwzględniając dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽¹⁾ („ramową dyrektywę wodną”),
 - uwzględniając sprawozdanie z oceny wpływu, a także analizy przygotowane przez Instytut Europejskiej Polityki Ochrony Środowiska Naturalnego (IEEP) i Europejską Agencję Środowiska (EEA),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji na temat gospodarki wodnej w krajach rozwijających się i priorytetów unijnej współpracy w dziedzinie rozwoju ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie klęsk żywiołowych (pożary, susze i powodzie) — aspekty związane z rolnictwem ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rozwoju Regionalnego, jak również Komisji Rolnictwa (A6-0362/2008),
- A. mając na uwadze, że zagadnienia związane z niedoborem wody i suszami nie są ograniczone geograficznie do obszaru Unii Europejskiej, lecz mają także konsekwencje międzynarodowe i stanowią problem globalny; mając na uwadze, że obecnie trwają konflikty międzynarodowe o wodę, a ryzyko ich występowania jest coraz częstsze,
- B. mając na uwadze, że woda jest niezbędna do życia i stanowi wspólne dobro, którego nie można sprowadzać do rangi zwykłego towaru; mając na uwadze, że zapewnienie wszystkim, w tym przyszłym pokoleniom, sprawiedliwego dostępu do wody powinno leżeć u podstaw polityki wodnej,
- C. mając na uwadze, że niedobór wody i susze stanowią poważne wyzwanie o istotnych skutkach społeczno-gospodarczych i środowiskowych w UE; mając na uwadze, że całkowity wpływ susz na gospodarkę na szczeblu UE w ciągu ostatnich 30 lat szacuje się na 100 mld euro,
- D. mając na uwadze, że niedobór wody i susze występują w różnych obszarach UE, przy czym około jedna piąta ludności UE mieszka w krajach, które doświadczają deficytu zasobów wodnych,

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 430.

⁽³⁾ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, s. 363.

Czwartek, 9 października 2008 r.

- E. mając na uwadze, że pustynnienie, które w różnym natężeniu dotyka kraje Wspólnoty, zubaża środowisko przyrodnicze oraz prowadzi do degradacji gleb i utraty przez gleby ich walorów rolniczych,
- F. mając na uwadze, że niedobór wody i susza nie są tak samo odczuwalne we wszystkich regionach UE oraz że są bardziej dotkliwe w państwach członkowskich wysuniętych bardziej na południe;
- G. mając na uwadze, że istnieją znaczne różnice regionalne w odniesieniu do sposobu, w jaki przejawiają się problemy wynikające z niedoboru wody i suszy; mając na uwadze, że najlepiej byłoby, gdyby środki mające na celu rozwiązywanie tych problemów były oparte na podejściu regionalnym,
- H. mając na uwadze, że niedobór wody i susze występowały w ciągu ostatnich 30 lat ze wzmożoną częstotliwością i dotkliwością, a zmiany klimatyczne mogą pogorszyć sytuację, przyczyniając się do częstszych katastrof hydrologicznych w UE i poza nią, prawdopodobnie wpływając zarówno na jakość, jak i ilość zasobów wodnych,
- I. mając na uwadze, że występują niezrównoważone tendencje w zużyciu wody, a w UE wciąż marnuje się 20 % wody z powodu nieskutecznego gospodarowania,
- J. mając na uwadze, że intensywne susze, którym towarzyszy niższy poziom opadów, zwiększają ryzyko pożarów lasów, o czym świadczą niszczycielskie pożary, które ostatnio miały miejsce w południowej Europie,
- K. mając na uwadze, że w UE nie istnieje kompleksowa oraz solidna pod względem technicznym i naukowym ocena sytuacji w zakresie ilości wody; mając na uwadze, że dane dostępne na szczeblu regionalnym i dotyczące wahań sezonowych są mocno ograniczone,
- L. mając na uwadze, że niedobór wody może wynikać z przyczyn naturalnych, działalności człowieka lub interakcji obu tych czynników, w postaci nadmiernego zużycia zasobów naturalnych lub pogorszenia jakości wody; mając na uwadze, że niewłaściwe korzystanie z wody stanowi jedną z przyczyn pustynnienia;
- M. mając na uwadze, że turystyka dodatkowo zwiększa zapotrzebowanie na wodę, zwłaszcza w okresie letnim i w obszarach nadmorskich w południowej Europie,
- N. mając na uwadze, że podnoszenie świadomości obywateli oraz dostarczanie im rzetelnych informacji w różnych formach, np. w kampaniach informacyjno-edukacyjnych, ma kluczowe znaczenie dla ułatwienia zmiany zachowań i nawyków oraz tworzenia kultury oszczędzania i efektywnego wykorzystania wody,
- O. mając na uwadze, że publiczne zaopatrzenie w wodę stanowi usługę publiczną o zasadniczym znaczeniu powiązaną ze zdrowiem publicznym, której świadczenie nie powinno być zakłócanie,
- P. mając na uwadze, że niedobór wody i susze stanowią złożoną kwestię środowiskową, która powinna jako taka być regulowana przy uwzględnieniu innych kwestii środowiskowych i w bliskim powiązaniu z nimi;
- Q. mając na uwadze, że rolnictwo jako sektor produkcyjny odczuwa obecnie skutki niedoboru wody oraz suszy, odgrywając jednocześnie ważną rolę w zrównoważonym zarządzaniu dostępnymi zasobami wodnymi,
- R. mając na uwadze, że wielofunkcyjne rolnictwo odgrywa ważną rolę w zachowaniu krajobrazu, różnorodności biologicznej oraz czystości wód w UE i dlatego też potrzebuje wsparcia finansowego na niektóre środki oraz doradztwo naukowe w zakresie zarządzania wodą,
- S. mając na uwadze, że niedobór wody i susza stanowią istotny czynnik wzrostu cen surowców rolnych; mając na uwadze, że konieczne jest zapewnienie stałych dostaw żywności

Czwartek, 9 października 2008 r.

- T. mając na uwadze, że rolnictwo, które potrzebuje dużych ilości wody, w związku z czym jest uzależnione od zaopatrzenia w wodę, powinno uczestniczyć jako odpowiedzialny podmiot w zintegrowanych regionalnych systemach zarządzania wodą w odniesieniu do zrównoważonego wykorzystania wód, zaprzestania ich marnotrawienia, dostosowania krajobrazu oraz planowania upraw, a także ochrony wód od zanieczyszczeń,
- U. mając na uwadze, że susza sprzyja również mnożeniu się określonych plag fitosanitarnych, co powoduje znacznie zmniejszenie zbiorów,
- V. mając na uwadze, że czwarte sprawozdanie Komisji w sprawie spójności gospodarczej i społecznej (COM(2007)0273) wskazuje na zmiany klimatyczne, w szczególności na suszę i niedobór wody, jako na jedno z nowych wyzwań, którego wpływ ma duży zasięg terytorialny, a które to wyzwanie powinna podejmować polityka spójności i które do dnia dzisiejszego wywarło wpływ na 11 % ludności w Europie i 17 % terytorium Unii Europejskiej,
1. przyjmuje komunikat z zadowoleniem oraz popiera zaproponowany pierwszy pakiet strategii działań politycznych; ubolewa jednak, że jego zakres ogranicza się jedynie do szczebla UE i państw członkowskich; przypomina, że niedobór wody i susze są problemem o wymiarze międzynarodowym, dlatego konieczne jest podjęcie odpowiednich działań;
 2. podkreśla, że międzyregionalny i transgraniczny charakter dorzeczy może mieć poważny transgraniczny wpływ na regiony znajdujące się w dolnym i górnym biegu rzeki, w związku z czym nieodzowne jest, by państwa członkowskie, jak również organy szczebla regionalnego i lokalnego współpracowały w kwestii niedoboru wody i susz, zapewniając zrównoważone i sprawiedliwe korzystanie z zasobów wodnych; uważa, że specyfika problemu niedoboru wody i susz wymaga skoordynowanego działania na szczeblu UE i państw członkowskich oraz na szczeblu władz regionalnych i lokalnych;
 3. ubolewa, że komunikat ogranicza się do promowania ogólnych celów, proponując jedynie ograniczoną liczbę szczegółowych działań i nie przedstawiając konkretnego harmonogramu ich wdrożenia w regionach narażonych na niedobór wody i susze; wyraża ubolewanie z powodu braku realistycznych celów i ram czasowych dla ich osiągnięcia, a także z powodu braku nacisku na potrzebę ścisłej współpracy z władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi; wzywa Komisję do przedstawienia stałego programu, w szczególności sprawozdania z postępów w 2009 r. oraz przeglądu i rozwoju strategii Unii Europejskiej;
 4. podkreśla znaczenie regionów jako siły napędowej innowacji technologicznych w dziedzinie wody, zwłaszcza że racjonalizacja zużycia wody będzie coraz ważniejszym czynnikiem decydującym o konkurencyjności; wzywa zatem władze regionalne do rozważenia możliwości krajowej i międzynarodowej współpracy międzyregionalnej, wymiany informacji i partnerstw strategicznych w celu zorganizowania wydajnej regionalnej gospodarki wodnej;
 5. zwraca się do władz regionalnych i lokalnych, by korzystały ze znacznych możliwości, jakie oferują fundusze strukturalne, i by inwestowały w poprawę lub modernizację istniejących infrastruktury i technologii (w szczególności w regionach, gdzie zasoby wodne są marnotrawione w związku z przeciekami w wodociągach), w tym zwłaszcza w ekologiczne technologie, które wspierają wydajne wykorzystanie wody i które można połączyć ze zintegrowanym zarządzaniem zasobami wodnymi, w szczególności w celu podjęcia wyzwania, jakim jest racjonalizacja zużycia wody (pod względem oszczędności i ponownego wykorzystania) w sektorach przemysłu i rolnictwa, jak również w udziale gospodarstw domowych;
 6. w związku z tym podkreśla z naciskiem, że przyznawanie środków na infrastrukturę powinno być ukierunkowane na podejmowanie działań zmierzających do poprawy gospodarowania wodą i do zaopatrzenia w wodę dobrej jakości, zgodnie z istniejącymi potrzebami;
 7. przypomina, że w gospodarce zasobami wodnymi należy preferować podejście regulujące popyt; wyraża jednak opinię, że UE powinna przyjąć podejście całościowe, łączące środki kontroli popytu, środki mające na celu optymalizację istniejących zasobów w ramach cyklu wodnego, a także środki mające na celu tworzenie nowych zasobów oraz jest zdania, że podejście to musi łączyć kwestie środowiskowe, społeczne i gospodarcze;

Czwartek, 9 października 2008 r.

8. zauważa, że środki regulujące podaż powinny być także brane pod uwagę, aby wypracować rozwiązanie najbardziej efektywne ekonomicznie i środowiskowo, zapewniające jak najlepszą równowagę między popytem i podażą oraz gwarantujące niezakłócone publiczne zaopatrzenie w wodę, w tym w warunkach suszy, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju; jest zdania, że należy zachęcać do podejmowania działań w celu ustanowienia efektywnej hierarchii sposobów wykorzystywania wody oraz że budowanie zapór zmieniających bieg rzeki w celu transportu wody na dalekie odległości nie powinno stanowić rozwiązania problemu niedoboru wody; podkreśla jednakże znaczenie, jakie środki regulujące podaż mogą mieć dla regionów w największym stopniu dotkniętych niedoborem wody i suszą, które mogą przyjąć formę tradycyjnych działań, takich jak budowa infrastruktury regulującej bieg wód, lub alternatywnych i innowacyjnych rozwiązań, takich jak zrównoważone powtórne wykorzystanie ścieków lub odsalanie wody;

9. podkreśla rolę, jaką spełnia europejska ludność wiejska w zakresie zwalczania erozji gleby i pustynnienia oraz zwraca się o uznanie zasadniczej roli producentów europejskich w utrzymaniu pokrycia roślinnością regionów dotkniętych trwałymi suszami lub którym zagrażają ruchome piaski; podkreśla korzyści, jakie przynoszą w szczególności stałe uprawy, sady i winnice, użytki zielone, łąki i uprawy leśne dla poboru wody;

10. podkreśla znaczenie kwestii zarządzania wodą na obszarach górskich i wzywa Komisję do zachęcenia lokalnych i regionalnych organów władzy do rozwinięcia poczucia solidarności między użytkownikami górnych i dolnych odcinków rzek;

11. przypomina o związku między zmianami klimatycznymi, niedoborem wody i suszami oraz zintegrowanymi działaniami terytorialnymi mającymi na celu utrzymanie i ochronę lokalnych zasobów wodnych; jest poważnie zaniepokojony możliwymi skutkami dla zdrowia publicznego; wzywa do uwzględnienia ich wpływu na zasoby wodne podczas sporządzania strategii mających na celu walkę ze zmianami klimatycznymi; zwraca się o przeprowadzenie szczegółowego badania wzajemnych zależności między wytwarzaniem biopaliw a dostępnością zasobów wodnych; wzywa także do przeprowadzenia szczegółowej oceny instalacji, które wykazują się wysokim poziomem zużycia zasobów wodnych; podkreśla potrzebę włączenia problematyki wody w główny nurt wszelkich strategii politycznych oraz opracowania prawdziwie zintegrowanego podejścia do omawianej kwestii, obejmującego wszystkie instrumenty finansowe i prawne UE; podkreśla, że proces ten musi przebiegać na wszystkich szczeblach politycznych (krajowym, regionalnym i lokalnym);

12. jest zdania, że należy ustanowić związek pomiędzy niedoborem wody, suszami i zmianami klimatycznymi a dotyczącymi ich szczegółowymi strategiami, pamiętając, że obawy w odniesieniu do dostosowania się do zmian klimatycznych muszą zostać włączone jako priorytety podczas wdrażania ramowej dyrektywy wodnej;

13. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o uznanie wylesiania i niepowstrzymanej rozbudowy infrastruktury miejskiej za procesy przyczyniające się do rosnącego niedoboru wody; wzywa państwa członkowskie i właściwe organy do uwzględniania problematyki wody przy planowaniu zagospodarowania terenu, zwłaszcza w odniesieniu do rozwoju działalności gospodarczej we wrażliwych dorzeczach, w tym na wyspach i w regionach peryferyjnych; podkreśla, że każda dostawa wody, niezależnie od celu jej zużycia, musi odpowiadać zasadzie sprawiedliwej taryfikacji wody, w ten sposób zachęcając przedsiębiorstwa do bardziej racjonalnego z niej korzystania;

14. podkreśla, że przy przeglądzie priorytetów budżetu wspólnotowego należy zwrócić większą uwagę na środki ochrony środowiska, a w szczególności politykę zwalczania skutków zmian klimatycznych, które obejmują niedobór wody i suszę, poprzez zapewnienie dodatkowych środków;

15. zwraca się do Komisji o wzięcie pod uwagę międzysektorowego związku między społecznym i gospodarczym wpływem zmian klimatycznych na użytkowanie gruntów a kosztami energetycznymi związanymi ze zmianami klimatycznymi; zachęca UE do tego, by prowadziła wszelkie oceny w zakresie oszczędnego gospodarowania wodą, stosując obiektywne i ekonomiczne wskaźniki;

16. uznaje, że niedobór wody i susze mają bezpośredni wpływ na spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną; utrzymuje, że powinno się to odpowiednio uwzględniać przy opracowywaniu przyszłej polityki spójności i że powinny zostać uwolnione wszystkie dostępne do tego celu środki budżetowe oraz inne instrumenty;

17. zwraca uwagę, że o sytuacji gospodarczej regionu, jego konkurencyjności i możliwościach w zakresie rozwoju decydują złożone kwestie środowiskowe, o których mowa w komunikacie;

Czwartek, 9 października 2008 r.

18. uznaje znaczenie ramowej dyrektywy wodnej, stanowiącej ramy dla uzyskania „dobrego stanu” wszystkich wód europejskich i promującej współpracę międzyregionalną, zrównoważone zużycie wody oraz ochronę dostępnych zasobów wodnych przy jednoczesnym przyczynianiu się do zminimalizowania skutków powodzi i susz, a także wzywa Komisję i wszystkie państwa członkowskie do pełnego wdrożenia postanowień tej dyrektywy oraz do zagwarantowania, że środki na wypadek niedoboru wody i suszy nie będą miały negatywnego wpływu na cele w zakresie jakości wody;
19. podkreśla konieczność wyjaśnienia definicji „przedłużającej się suszy” (w kontekście ramowej dyrektywy wodnej) oraz jej implikacji w odniesieniu do osiągnięcia celów środowiskowych ramowej dyrektywy wodnej w okresach suszy i po takich okresach; zaznacza, że niedobór wody i susze to powiązane, lecz różne kwestie wymagające zastosowania zróżnicowanych strategii;
20. zaznacza, że istnieje ścisły związek pomiędzy suszą, erozją gleby, pustynnieniem i pożarami lasów;
21. jest zdania, że plany zagospodarowania wód w dorzeczach, wymagane na mocy ramowej dyrektywy wodnej, powinny także obejmować działania na wypadek suszy i innych katastrof hydrometeorologicznych oraz stworzyć mechanizm zarządzania kryzysowego, dostosowanego do konkretnych potrzeb dorzeczy zagrożonych niedoborem wody i suszami, w tym koordynację transgraniczną, udział społeczeństwa i systemy wczesnego ostrzegania na różnych szczeblach, tj. na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla potrzebę unikania tworzenia barier dla naturalnego przebiegu rzek, co ma zmniejszyć zalewanie, zachęca również do prowadzenia bardziej wyczerpujących ocen oddziaływania, jeśli chodzi o hamowanie naturalnego biegu rzek;
22. podkreśla rolę lasów w cyklu wodnym i znaczenie zrównoważonego połączenia lasów, użytków zielonych i ziem uprawnych dla zrównoważonego zarządzania zasobami wodnymi; w szczególności podkreśla rolę gleb o wysokim stężeniu materii organicznej oraz dostosowanego płodozmianu; ostrzega, że rosnące zużycie ziemi stanowi zagrożenie dla rolnictwa, bezpieczeństwa żywności i zrównoważonej gospodarki wodnej;
23. przypomina, że pustynnienie wiąże się ściśle z gospodarką leśną; wzywa do większego wykorzystania zalesień w celu retencjonowania i łagodzenia ekstremalnych stanów przepływu wód powierzchniowych i gruntowych, oraz do przeciwdziałania degradacji i erozji gleb;
24. zaleca, aby wspólnotowy mechanizm obrony ludności przewidywał interweniowanie w sytuacjach kryzysowych powodowanych przez ekstremalne susze;
25. podkreśla znaczenie ponownej oceny dostępnych ilości wód podziemnych w UE oraz zasad ich wykorzystania, co ma przede wszystkim na celu zapewnienie racjonalnego wykorzystania zasobów wód podziemnych zgodnie z potrzebami poszczególnych krajów;
26. zauważa, że w komunikacie nie zajęto się występującymi w wielu regionach problemami związanymi z nieoczyszczaniem ścieków;
27. podkreśla, że nie należy zapominać o potrzebie ochrony zasobów wody powierzchniowej, jeżeli mają one zostać włączone do ogólnego gospodarowania zasobami wodnymi;
28. zwraca się do Rady, państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych o uwzględnianie w polityce sektorowej w innych dziedzinach uwag zawartych w komunikacie, by w dziedzinie ochrony zasobów wodnych uniknąć skutków przeciwnych do zamierzonych;
29. podkreśla, że doświadczenie światowe wykazało, iż zmiana biegu rzek prowadzi do nieodwracalnego zniszczenia warunków ekologicznych i hydromorfologicznych i może oznaczać zmuszenie ludzi do opuszczenia swoich domów i przeniesienia przedsiębiorstw, powodując zakłócenie spójności społecznej i gospodarczej; wzywa państwa członkowskie, aby zapobiegały pogorszeniu jakości swych dorzeczy i w pełni przestrzegały wymogów określonych w art. 1 i 4 ramowej dyrektywy wodnej, wzywa Komisję do udzielania finansowania ze środków UE tylko takim projektom, które w pełni spełniają te wymogi;

Czwartek, 9 października 2008 r.

30. zdecydowanie nalega, by Rada przyjęła bez dalszej zwłoki decyzję w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia ustanawiającego Fundusz Solidarności UE COM(2005)0108) w celu lepszego określenia kryteriów i kwalifikowalnych zdarzeń obejmujących okresy suszy, aby w ten sposób skuteczniej, elastyczniej i właściwiej przeciwdziałać skutkom klęsk żywiołowych, pamiętając przy tym, że Parlament przyjął już swoje stanowisko 18 maja 2006 r. (1);

31. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że oszczędność wody stanowi główny priorytet Komisji w odpowiedzi na niedobór wody i susze; wzywa w związku z tym Komisję do zapewnienia, by wykorzystanie funduszy strukturalnych nie stało w sprzeczności z tym priorytetem, do uznania właściwego gospodarowania wodą za kryterium, jakim muszą sprostać projekty, oraz do uzyskania dowodów wykorzystywania zaoszczędzonej wody przez organy władzy lokalnej i regionalnej, a także przestrzegania przez nie wymogów ramowej dyrektywy wodnej, zanim zostanie im udzielone dofinansowanie z funduszy strukturalnych;

32. uważa, że w przypadku, gdy dany ciek wodny przebiega przez kilka państw członkowskich, niezbędne jest ustanowienie międzyregionalnej i międzykrajowej współpracy w zakresie zintegrowanego zarządzania ciekami wodnymi, w szczególności w dziedzinie rolnictwa;

33. przypomina, że w UE z powodu nieskutecznego gospodarowania traci się prawie 20 % wody i podkreśla konieczność znacznych inwestycji w postęp techniczny we wszystkich sektorach gospodarki (koncentrując się na najbardziej intensywnych zastosowaniach wody i sektorach, w których potencjał w zakresie oszczędzania wody jest największy); zauważa, że słaba gospodarka wodna stanowi problem, który ma wpływ na niedobór wody i który może mieć większy negatywny wpływ w okresach suszy, ale że nie jest ona ich powodem, ponieważ susze są zjawiskiem przyrodniczym;

34. proponuje Komisji, aby — w związku ze ścisłym powiązaniem problemu niedoboru wody i suszy z szeregiem kwestii dotyczących marnotrawstwa wody — kryterium gospodarnego wykorzystania wody zostało włączone do systemu warunków przyznawania dotacji z funduszy UE;

35. zachęca UE do wspierania mniej wodochłonnych i energochłonnych technologii i innowacji, których celem jest bardziej oszczędna gospodarka wodna, a także do wymiany dobrych praktyk w tym zakresie;

36. wzywa Komisję do rozważenia możliwości promowania sieci miast, aby zachęcać do zrównoważonego zużycia wody w celu wymiany dobrych praktyk, takich jak powtórne wykorzystanie, oszczędzanie i bardziej oszczędna gospodarka wodna oraz wspólnego przeprowadzania projektów pilotażowych, mając na uwadze fakt, że straty spowodowane wyciekami z publicznej sieci wodociągowej w ośrodkach miejskich mogą przekraczać 50 %; wzywa także władze lokalne do poprawy stanu sieci wodociągowych służących do dystrybucji wody, które są przestarzałe;

37. podkreśla, że możliwe jest zaoszczędzenie 40 % wody zużywanej w UE; wzywa do podjęcia konkretnych działań i wprowadzenia zachęt finansowych w celu promowania bardziej oszczędnego i zrównoważonego zużycia wody; wzywa także do powszechnego instalowania urządzeń pomiarowych w celu pomiaru zużycia wody, aby zachęcać do oszczędzania, powtórnego wykorzystania oraz oszczędnej i racjonalnej gospodarki wodnej; zachęca najbardziej dotknięte państwa członkowskie do wykorzystania części z ich funduszy strukturalnych na realizację projektów mających na celu lepsze wykorzystanie i większą oszczędność wody; zachęca organy właściwe dla dorzeczy do przeprowadzenia analizy kosztów i korzyści związanych z alternatywnymi środkami w zakresie gospodarki wodnej we wszystkich sektorach;

38. zaznacza konieczność walki z marnotrawieniem wody i zapewnienia zrównoważonego wykorzystania wody, w szczególności poprzez powtórne wykorzystanie wody, mając na uwadze jej różnorodne wartości: biologiczne, społeczne, środowiskowe, kulturowe oraz odnoszące się do krajobrazu i turystyki;

39. przypomina, że art. 9 ust. 1 ramowej dyrektywy wodnej stanowi, iż „państwa członkowskie uwzględniają zasadę zwrotu kosztów usług wodnych (...) w szczególności zgodnie z zasadą »zanieczyszczający płaci«” oraz że „[d]o końca 2010 r. państwa członkowskie zapewnią, że polityki opłat za wodę przewidują [przewidywać będą] odpowiednie działania zachęcające użytkowników do wykorzystywania zasobów wodnych efektywnie (...) [i że] odpowiedni jest [będzie] wkład różnych użytkowników wody (...) do zwrotu kosztów usług wodnych”;

(1) Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, s. 331.

Czwartek, 9 października 2008 r.

40. jest zdania, że chociaż polityka w dziedzinie gospodarki wodnej musi być oparta na zasadzie „zanieczyszczający płaci”, powinny jej także towarzyszyć środki, które pozwolą położyć kres znacznym stratom związanym z wadliwym sprzętem oraz nieodpowiednimi uprawami i systemami rolnymi;
41. podkreśla, że w sektorze rolnictwa można osiągnąć znaczny postęp, jeżeli chodzi o bardziej oszczędne zużycie wody; wyraża nadzieję, że w ramach oceny stanu wspólnej polityki rolnej problem ten zostanie uwzględniony oraz zaproponowane zostaną konkretne działania promujące bardziej zrównoważone zużycie wody poprzez zachęcanie do wprowadzania najlepszych z dostępnych praktyk i technologii, w szczególności poprzez wsparcie rozwoju obszarów wiejskich, poprzez współzależność, stosowanie zasad „zanieczyszczający płaci” i „użytkownik płaci” oraz programy rozwoju obszarów wiejskich; jest zdania, że Unia Europejska powinna wspierać środki mające na celu poprawę gospodarki wodnej w rolnictwie, promując modernizację systemów nawadniania, aby zmniejszyć zużycie wody, oraz pobudzając badania w tej dziedzinie;
42. podkreśla rolę, jaką odgrywają programy ochrony środowiska w ramach drugiego filaru WPR przy zachęcaniu do stosowania metod rolniczych chroniących zrównoważony rozwój i czystość zasobów wodnych;
43. podkreśla fakt, że produkcja biopaliw zwiększy zapotrzebowanie na duże ilości wody, oraz podkreśla potrzebę uważnego monitorowania stosowania biopaliw oraz regularnego dokonywania przeglądu polityki Unii Europejskiej i państw członkowskich w zakresie biopaliw;
44. zaznacza, że duży użytkownicy wody (tacy jak elektrownie) nie zużywają wody, ale uwalniają ją do cyklu wody po wykorzystaniu jej w swoich procesach; podkreśla, że tym samym mają poważny wpływ na dostępność wód powierzchniowych, ekosystemy i zdrowie publiczne, ponieważ podwyższają temperaturę wody; podkreśla potrzebę uwzględnienia tego wpływu;
45. przypomina, że jeżeli chcemy osiągnąć zrównoważone zużycie wody w UE, istotną rolę muszą odegrać konsumenci, dlatego wzywa UE do rozpoczęcia publicznej kampanii informacyjnej i edukacyjnej w celu uświadomienia obywatelom tego zagadnienia oraz zachęcania ich do podjęcia konkretnych działań;
46. wskazuje Komisji na fakt, że poprzez opracowanie skutecznej polityki w zakresie cen wody odzwierciedlającej jej prawdziwą wartość może zachęcać konsumentów do bardziej oszczędnego użycia wody;
47. podkreśla pierwszoplanową rolę władz regionalnych i lokalnych oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego w kampaniach podnoszenia świadomości i organizowaniu działań edukacyjnych;
48. wzywa Komisję i regiony oraz miasta państw członkowskich do wspierania rozwoju kultury oszczędzania wody w UE poprzez propagowanie zlewni wód deszczowych oraz organizowanie wśród mieszkańców kampanii uświadamiających dotyczących oszczędzania wody, np. za pośrednictwem odpowiednich programów edukacyjnych; wzywa Komisję do zachęcania regionów, miast i organizacji społeczeństwa obywatelskiego do wymiany dobrych wzorców, koncentrując się na środkach dotyczących oszczędzania wody (w tym uzdatniania deszczówki i ścieków), poprawy racjonalnego jej zużycia oraz zarządzania ryzykiem suszy;
49. uważa, że należy wspierać kampanie informacyjne, uświadamiające i szkoleniowe skierowane do producentów, aby aktywnie przyczyniali się oni do zrównoważonego zarządzania zasobami wodnymi;
50. jest zdania, że system etykietowania dotyczący zużycia wody przez produkty, który istnieje już w przypadku wydajności energetycznej, stanowiłby właściwe narzędzie osiągnięcia bardziej zrównoważonego zużycia wody, podkreśla jednak, że:
- a) system taki powinien mieć charakter dobrowolny oraz
 - b) należy uwzględnić istniejące etykiety i systemy etykietowania, aby nie dezorientować konsumentów nadmierną ilością informacji;
51. apeluje, by kryteria w zakresie racjonalnego wykorzystywania wody w miarę możliwości wchodziły w skład norm konstrukcyjnych budynków;

Czwartek, 9 października 2008 r.

52. zachęca wszystkie zainteresowane podmioty do opracowania dobrowolnego projektu etykietowania dotyczącego zrównoważonej gospodarki wodnej oraz do stworzenia dobrowolnych programów z zakresu oszczędzania wody w różnych sektorach gospodarki (np. rolnictwo, turystyka, produkcja przemysłowa);
53. uważa, że woda powinna pozostać dobrem publicznym i podstawowym elementem suwerenności krajów, dostępnym dla wszystkich po uczciwych, „socjalnych i ekologicznych” cenach, biorąc w szczególności pod uwagę specyficzną sytuację każdego kraju i różnorodne systemy rolne oraz społeczną rolę, jaką odgrywa działalność rolnicza;
54. wzywa Komisję do rozważenia finansowania w 2009 r. projektu pilotażowego obejmującego badania naukowe, ekspertyzy i monitorowanie, służące opracowaniu działań zapobiegających pustynnieniu i stepowaniu w Europie, a tym samym zapobiegających erozji, deflacji, stratom w rolnictwie i utracie różnorodności biologicznej, zwiększających ochronę i żyzność gleby oraz jej zdolności retencyjne, a także zdolność sekwestracji węgla; podkreśla znaczenie ustanowienia wiarygodnych i przejrzystych danych, tak by polityka mogła być naprawdę skuteczna;
55. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Europejskiego Obserwatorium ds. Susz i systemu wczesnego ostrzegania; podkreśla znaczenie poszerzonej dyskusji na temat ich podstawowych celów, budżetu i organizacji;
56. zwraca się do Komisji Europejskiej o działanie na rzecz zainicjowania działalności przez Europejskie Obserwatorium ds. Susz w ramach Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska i podkreśla, że powinno ono działać na rzecz uzupełniania danych krajowych standardowymi regionalnymi i lokalnymi informacjami sezonowymi na temat opadów i zużycia międzysektorowego, tak aby decyzje mogły być podejmowane w sposób bardziej solidny i strategiczny;
57. podkreśla znacznie, jakie ma dla zarządzania wodą duża zawartość próchnicy w glebie, odpowiedni system płodozmianu i równowaga między lasami, użytkami zielonymi i gruntami uprawnymi; ostrzega przed faktem, że rosnące zajmowanie gruntów stanowi zagrożenie dla rolnictwa, bezpieczeństwa dostaw żywności i zarządzania wodą;
58. zwraca się do Komisji o wspieranie państw członkowskich przy ponownym zalesianiu obszarów cyklicznie dotykanych suszą i pożarami, w oparciu o poszanowanie bioklimatu i ekologicznych właściwości tych obszarów i pragnie, aby zwrócono szczególną uwagę na przywracanie krajobrazu wiejskiego i miejskiego przy należyтым uwzględnieniu specyficznych cech lokalnych;
59. uważa, że niedobór wody i cykliczne susze pogorszyły plagę pożarów i ich dotkliwość, pogarszając delikatną sytuację i groźbę wyginięcia wielu gatunków charakterystycznych dla lasów krajów Europy południowej, dla których lasy stanowią w wielu przypadkach główny zasób naturalny;
60. podkreśla, że przy planowaniu modelu rolnictwa europejskiego należy uwzględnić najczęściej występujące i najpoważniejsze zagrożenia dla środowiska naturalnego, takie jak niedobór wody i susza, w związku z czym zasadniczym elementem europejskiej WPR powinien być skuteczny mechanizm zarządzania kryzysowego.
61. uważa, że należy podkreślić wartość lasów i produkcji rolnej z punktu widzenia ochrony środowiska w kontekście zmian klimatycznych, kiedy to należy przeciwdziałać wzrostowi poziomu emisji gazów cieplarnianych poprzez zwiększenie powierzchni lasów, których działanie polegające na pochłanianiu dwutlenku węgla należy uwzględnić w polityce mającej na celu zmniejszenie poziomu emisji gazów cieplarnianych;
62. popiera ciągle zaangażowanie Komisji w podkreślanie wyzwania, jakim jest niedobór wody i susze na szczeblu międzynarodowym, w szczególności w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie walki z pustynnieniem oraz Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu;
63. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-